

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਨੰਬਰ ਤਿੰਨ

ਦੁੱਗਣੇ ਦਰਸ਼ਨ

Jeff Pippenger

2023-11-25

ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮੁੰਦ ਲੈਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਅਤੇ ਪਦ ਤੇਰਵੇਂ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਕਰਾਂਗੇ।

ਤਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੂੰ, ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਹਾ, “ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾਦਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਿਆ ਜਾਵੇ?” ਦਾਨੀਏਲ 8:13.

ਆਇਤ “ਤਦ” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਦੱਸ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਇੱਕ ਅਤੇ ਦੋ ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਆਇਤ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਆਇਤ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ “ਵੇਖਦਾ” ਹੈ। “ਤਦ” ਉਹ ਇੱਕ ਆਕਾਸ਼ੀ ਸੰਵਾਦ “ਸੁਣਦਾ” ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਇਤ ਪੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ “ਵੇਖਿਆ” ਸੀ, ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਛਾਣਣਾ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਯਕ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤਾਂ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ “ਵੇਖਿਆ,” ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਸੰਵਾਦ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ “ਸੁਣਿਆ”—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਹਨ।

ਪਰ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੰਨ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਮੱਤੀ 13:16.

ਤੇਰਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ, “ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ,” ਅਤੇ ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਦਰਸ਼ਨ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੋਲਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ “ਦਰਸ਼ਨ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਲਾਈ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਗਬਰੀਲ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਸਮਝਾ ਦੇ। ਦਾਨੀਏਲ 8:16.

ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ “vision” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਕਾਰਨ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” “ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਹੋਏ” ਬਣ ਗਏ। ਜੇ ਬਾਈਬਲੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੇਵਲ ਉਪਰਲੀ ਸਤ੍ਹਾ ਉੱਤੇ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਰ ਕੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਐਸਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਖ਼ਤਰੇ ‘ਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਸਿਰਫ਼ ਉਪਰਲੀ ਸਤ੍ਹਾ ਉੱਤੇ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਫੇਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ, ਕਠਿਨ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਐਸੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਸਤ੍ਹਾ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕੀਆਂ ਕੀਮਤੀ ਯਾਤ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸੋਨਾ ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਖੋਦ ਕੇ ਕੱਢਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰ ਲਵੋ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਚਨ ਹੋਰ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਸ ਦੇ ਸਮਿੱਧ ਅਤੇ ਗੁੜ੍ਹੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ

ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: 'ਤੇਰੇ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਚਾਨਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਸਧਾਰਣਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ।' Fundamentals of Christian Education, 390.

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ "ਹਰ ਇਕ ਤੱਥ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ," ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੀਏ ਕਿ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ "ਦਰਸ਼ਨ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਵਾਲੀ ਅੰਧਤਾ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਕਹਾਵਤ ਇਹ ਹੈ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ।"

"ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਸਮਝਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਲਈ ਹੋਣ ਜਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਲਈ, ਯੋਗ ਨਹਿਰ ਸਕਣ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਵੀ ਅੰਸ਼ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਲਵਾਨ ਸਿੱਖਿਆ ਕਦਾਚਿਤ ਜਾਂ ਟੁੱਟੇ-ਫੁੱਟੇ ਅਧਿਐਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜਲਦੀਬਾਜ਼ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹ ਪਾਠਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕੇ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੇਕ ਖਜ਼ਾਨੇ ਸਤਹ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੇਠ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਲਗਨਪੂਰਵਕ ਖੋਜ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਯਤਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਜੋ ਇਸ ਮਹਾਨ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਰਚਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜ ਕੇ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, 'ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ।' Isaiah 28:10."

"ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਦ ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਮੇਲਿਤ ਪਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਹਰ ਇਕ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ, ਹਰ ਇਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ, ਹਰ ਇਕ ਸੱਚਾਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੈ। ਯਹੂਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਰੂਪਕ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਹਰ ਇਕ ਤੱਥ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਰਥ-ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਰਚਨਾ, ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਨਵਿਨ ਦੇਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਰਚਨਹਾਰ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਸੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਅਨੰਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨ ਨਾ ਤਾਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੂਪ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ।" Education, 123.

"ਦਰਸ਼ਨ" ਸ਼ਬਦ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਦੱਸ ਵਾਰ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਉਹਨਾਂ ਦੱਸਾਂ ਉਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦਾ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਲੱਖਣ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ "ਵੇਖਿਆ", ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਨੇ "ਸੁਣਿਆ"। ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਦਰਸ਼ਨ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ *châzôn* ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼", ਜਾਂ "ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ", "ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ" ਜਾਂ "ਇੱਕ ਦਿਵਯ ਵਾਣੀ" ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਇਸ ਨੂੰ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ" ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ," ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੋ ਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ "ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ।" ਫਿਰ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, "ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ?" ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "*châzôn*" ਹੈ। ਫਿਰ ਪੰਦਰਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੌਕੇ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਓਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਜਦੋਂ ਮੈਂ... ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ।" ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ *châzôn* ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਐਸਾ ਤੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਲੇਖੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ ਲੁਕਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ।

ਉਹ ਸਤਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਤੇ ਛੱਬੀਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ *châzôn* ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। “ਦਰਸ਼ਨ” ਸ਼ਬਦ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਦਸ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ *châzôn* ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਮੌਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੂਜੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਦਰਸ਼ਨ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਚਾਰ ਵਾਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਾ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *mar'eh* ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਰੂਪ” ਹੈ।

ਖ਼ਾਜ਼ੇਨ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਰਾਏਹ ਚਾਰ ਵਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ “*vision*” ਦੇ ਉਹ ਦੱਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਗਿਆਰਾਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਮਰਾਏਹ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਦਰਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਖ਼ਾਜ਼ੇਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ “ਅਰਥ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ,” ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ “ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ” “ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵਰਗਾ।” “ਸੁਰਤ” ਸ਼ਬਦ ਮਰਾਏਹ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਦਾਨੀਏਲ 8 ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਮਰਾਏਹ ਚਾਰ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਖ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ “*appearance*” ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “*vision*” ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਥਾਪਿ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ (“*sacrifice*”) ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੈਰਣਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਉਹ ਪਾਠ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।” ਪ੍ਰੈਰਣਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ “ਮਨੁੱਖੀ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।” ਇਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਕੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਕਿਉਂ ਅਤਿਅੰਤ ਅਵਸ਼ਕ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਹਿਰਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ, ਅਰਥਾਤ ਮੈਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ, ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਵੇਖੇ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਲਾਈ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਗਬਰਈਏਲ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਸਮਝਾ ਦੇ। ਦਾਨੀਏਲ 8:15, 16.

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਉਸ “*châzôn* ਦਰਸ਼ਨ” ਦਾ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ “ਵੇਖਿਆ” ਸੀ, “ਅਰਥ ਜਾਣਨ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ,” ਮਸੀਹ ਨੇ ਗਬਰਈਲ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਉਸ “*mar'eh* ਦਰਸ਼ਨ” ਦੀ ਸਮਝ ਦੇਣ ਲਈ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ “ਸੁਣਿਆ” ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਨੇ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪਲਮੇਨੀ (ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੰਤ ਜੋ ਬੋਲਿਆ) ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਸੀ—ਗਬਰਈਲ ਨੂੰ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ “*mar'eh* ਦਰਸ਼ਨ” ਦੀ ਸਮਝ ਦੇਵੇ, ਨਾ ਕਿ “*châzôn* ਦਰਸ਼ਨ” ਦੀ। ਪੰਦਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਸੋਲ੍ਹਵੀਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗਬਰਈਲ ਲਈ ਉਲੇਖਿਤ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ “*mar'eh* ਦਰਸ਼ਨ” ਦੀ ਸਮਝ ਦੇਵੇ, ਜੋ “*vision*” ਲਈ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “*appearance*” ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਗਬਰਈਲ ਦੇ ਕਾਰਜ-ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣੇ ਬਿਨਾ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲੁਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਛੱਬੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ “ਦਰਸ਼ਨ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਉਸੇ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਥਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਯਤ “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਬਾਰੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਕੁੰਜੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੱਚਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਤੂੰ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੇਹਰਬੰਦ ਕਰ ਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:26.

ਛੱਬੀਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, “ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ ਦੀ ਦਰਿਸ਼ਟੀ” mar’eh ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਪ੍ਰਤੀਤਿ” ਹੈ; ਪਰ ਜੇ ਦਰਿਸ਼ਟੀ “ਮੁਹਰਬੰਦ” ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ châzôn ਦਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। “ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ” ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਤੱਤ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਰਾਹੀਂ ਐਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਤੱਤ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਕਤਾ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਬਾਈਬਲ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦਿਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਇਤਿਹਾਸ ਭਰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੀ ਆਈ, ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਸ਼ੁੱਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਦਿਵਤਾ ਨੇ ਸਦਾ ਹੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਰ ਸੀਮਿਤਤਾ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਰੱਖੀ।

ਪੌਲੁਸ, ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਲਈ ਅਲੱਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, (ਜਿਸ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ,) ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਸਰੀਰ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਉਦ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਇਆ। ਰੋਮੀਆਂ 1:1-3.

ਅਭਿਵੈਕਤੀ “ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਮੁੜ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸਦਾ ਹੀ “ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ” ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਛੱਬੀਵੇਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, “ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ ... ਸਨ।” ਦਰਅਸਲ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਤੱਥ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਸਮਝਣ ਲਈ ਅਤਿ-ਆਵਸ਼ਕ ਹੈ), ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਹੀ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਭਿਵੈਕਤੀ “ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ” ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਛੱਬੀਵੇਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਹੈ), ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਦੀ ਚੌਦਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਉੱਥੇ ਹੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ “ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ” ਵਾਲੇ ਵਾਕ-ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੇਵਲ “ਦਿਨਾਂ” ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:14।

ਬਾਰਾਂ ਆਯਤਾਂ ਬਾਅਦ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਇਬਰਾਨੀ ਵਾਕ-ਅੰਸ਼ “ਸ਼ਾਮ ਅਤੇ ਸਵੇਰ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਜਿਸ ਆਯਤ ਨੂੰ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਅਤੇ ਨੀਂਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਾਕ-ਅੰਸ਼ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ “days” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਹੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੇ ਕਿੰਗ ਜੇਮਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੂੰ ਐਸੀ ਸਪਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਛੱਬੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਾਕ-ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਹਰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਛੱਬੀਵੀਂ ਆਯਤ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਆਯਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਚੌਦਹਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੇ ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੇਦ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਕ ਸ਼ਬਦ (sacrifice) ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚੌਦਹਵੀਂ ਆਯਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਵਿਲੱਖਣ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਗਬਰਿਏਲ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੋਲ੍ਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਗਬਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਮਰਾਏਹ ਦਰਸ਼ਨ ਸਮਝਾਵੇ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਖ਼ਾਜ਼ੇਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਛੱਬੀਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ ਦਾ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ” “ਸੱਚਾ” ਸੀ। ਖ਼ਾਜ਼ੇਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ “ਦ੍ਰਿਸ਼” ਸੀ, ਪਰ ਮਰਾਏਹ ਦਰਸ਼ਨ “ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ” ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਚੌਦ੍ਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਲਮੇਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” ਛੱਬੀਵਾਂ ਪਦ “ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜੋ “ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ” ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਵਿੱਚ ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ

ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ “ਵੇਖਿਆ” ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜੋ “ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ” ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ “ਸੁਣਿਆ” ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ “ਸੁਣਿਆ” ਸੀ, ਉਹੀ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਗਬਰਾਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਸੀ।

ਜਿਸ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ “ਦਰਸ਼ਨ” ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਦਸ ਵਾਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਓਹਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ “ਵੇਖਿਆ” ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੋ “ਸੁਣਿਆ” ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਧੁੰਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਇਹ ਪਛਾਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ “ਸੁਣਿਆ” ਸੀ, ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਉਸ ਨੇ “ਵੇਖਿਆ” ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗਬਰੀਏਲ ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਖੜਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਡਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਹੇ ਮਨੁੱਖ-ਪੁੱਤਰ, ਸਮਝ ਲੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕੀਤੇ ਗਹਿਰੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵੇਖ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ਕਿ ਕੋਧ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਅੰਤ ਆਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:17-19.

ਹੁਣ ਗਬਰੀਏਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ ਸੱਚਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ, *châzôn* ਦਰਸ਼ਨ, “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਵਾਂਗਾ।”

ਇਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਸੀ ਜੋ ਪਲਮੇਨੀ (ਮਸੀਹ) ਨੇ ਗਬਰੀਏਲ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਗਬਰੀਏਲ, ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਿਆਂ ਦੇ *mar'eh* ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ।” ਗਬਰੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ “ਇਹ ਜਾਣੂ ਕਰਾਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਧ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।” ਲੇ, ਇਹ ਰਿਹਾ! ਇਹੀ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਹਨ! ਇਹ ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤਰੀਕੇ ਦੁਆਰਾ ਲੁਕਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ! ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, “ਪੰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਤੀ, ਇੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹਾ।”

ਪੁਸਤਕ “Thoughts on Daniel and the Revelation” ਵਿੱਚ, ਜੋ ਉਰਿਆਹ ਸਿਮਿਥ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ (ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ), ਸਿਮਿਥ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਸਤਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਨੀ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ:

“ਇਸ ਆਮ ਕਥਨ ਨਾਲ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਅੰਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਧ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ‘ਕੋਧ’ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਸਮੇਟਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਸਮਾਂ? ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣਾ ਕੋਧ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਡੇਲੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ‘ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਦੁਸ਼ਟ ਰਾਜਕੁਮਾਰ’ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ: ‘ਪੱਗ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦੇ, ਅਤੇ ਤਾਜ ਉਤਾਰ ਦੇ... ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਉਲਟ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਉਲਟ ਦੇਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਫਿਰ ਨਾ ਰਹੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਨਾ ਆਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ।’ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 21:25-27, 31।”

“ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਾਚਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕੋਧ ਦਾ ਉਹ ਕਾਲ ਹੈ; ਉਹ ਕਾਲ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੌਂਦੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਦ ਮੁਕਟ-ਬੰਧ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਾਜ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਮੀਦੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਾਰਸੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲਟਿਆ

ਗਿਆ, ਫਿਰ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਫਿਰ ਰੋਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਨਬੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਈ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੈ। ਫਿਰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਲਦੀ ਹੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਚਰਚਰੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ; ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਸੰਤਾਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਦਾਉਦ ਦਾ ਸਿੰਹਾਸਨ ਫਿਰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ,—ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ, ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਯੋਗ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਤਦ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਦ ਕ੍ਰੋਧ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਘਟੇਗਾ, ਦੂਤ ਹੁਣ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

ਜਿਸ “ਰੋਸ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸਮਿਥ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮਨੋਸੀ ਨੂੰ 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਅਸੂਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਮਿਥ 586 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਦੇ ਪਤਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਨੀਵੇਂ ਪਦ ਦੇ “ਰੋਸ” ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਮਿਥ ਇਹ ਗੱਲ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪਦ ਵਿੱਚ “ਰੋਸ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅੰਤ” ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ “ਰੋਸ” ਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੇ “ਰੋਸ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਅੰਤ” ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਆਕਰਨ ਅਤੇ ਤਰਕ ਦੇਵੇਂ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ “ਰੋਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਅੰਤ” ਵੀ ਹੋਵੇ। ਸਮਿਥ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਬੰਧਵਾਈ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ 606 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਆਕਰਮਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ “ਰੋਸ” ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਤੀਜੇ ਆਕਰਮਣ ਤੋਂ ਮੰਨੀ, ਜੋ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਰਾਜੇ ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਸ ਦੇ [ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ] ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਬੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਧੇਰੇ ਸੁਖਮ ਵਰਣਨ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਦ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਅਤੇ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਗਿਆਤਤਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜਵੰਸ਼ੀ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਹੈ ਦਾਉਦ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਉੱਚ ਕੁਲ ਦੇ ਬੰਦੀ ਬਣਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵੇਲੇ, ਈ.ਪੂ. 606 ਵਿੱਚ। ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਅਤੇ ਹਬੱਕੁਕ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਉਚਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਬਾਅਦ ਉਬਦਿਆਹ ਨੇ; ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਲੰਮੇ ਅਤੇ ਤੇਜਸਵੀ ਜੀਵਨ-ਕਾਰਜ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਵਲ ਤਿੰਨ ਨਬੀ ਆਏ—ਹੱਗਈ ਅਤੇ ਜ਼ਕਰਯਾਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਈ.ਪੂ. 520–518 ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਨਬੂਵਤੀ ਪਦਵੀ ਨਿਭਾਈ, ਅਤੇ ਮਲਾਕੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ, ਜੋ ਲਗਭਗ ਈ.ਪੂ. 397 ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਇਆ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

ਸਮਿਥ ਨੇ ਉਨੀਹਵੀਂ ਆਇਤ ਦੇ “ਕ੍ਰੋਧ” ਨੂੰ ਠੀਕ ਹੀ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਆਇਤ ਤੇਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਠੀਕ ਹੀ ਪਛਾਣਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਤ-ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਵਜੋਂ ਵੀ ਠੀਕ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ।

ਸਮਿਥ ਅੰਸ਼ਿਕ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਸਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਲਾਗੂਕਰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇਂਦਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਦਈਏ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਤਿਹਾਸ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਸਿਖਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਜਿੱਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸੇ ਦਾ ਦਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਨਾਸ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸੇ ਦਾ ਦਾਸ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 2 ਪਤਰਸ 2:19.

ਮਨੋਸ਼ੇ ਨੂੰ 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬੰਦੂਆ ਬਣਾਕੇ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਥੇ ਹੀ ਯਹੂਦਾ ਪਰਾਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਾਸਤਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਇਹੀ ਉਹ ਆਰੰਭਿਕ ਬੰਦੂ ਹੈ ਜੋ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇਹਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਹੀ ਮੰਨਦੀ ਹੈ। ਸਮਿਥ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਤੇਰਹੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰੱਦਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਰਾਜਾ ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਤ ਸੀ, ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਹੀਂ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਮਨੋਸ਼ੇ ਦੀ ਬੰਦੂਆਈ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ “ਬਯਾਨਾ” ਸੀ। “ਬਯਾਨਾ” ਅਗਾਊ ਅਦਾਇਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਰੀਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਅਦਾਇਗੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

“ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਬੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ; ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਮਨੋਸ਼ਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਰਹੇ; ਪਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਚੁੱਕਿਆ ਯਹੂਦਾਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਅਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਵਿੱਚ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀ ਬੀਤਣੀ ਸੀ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਹ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਸ਼ੂਰੀ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਇਕ ਟੋਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕਾਬੂ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘ਉਸ ਨੂੰ ਬੇੜੀਆਂ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ;’ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਸਥਾਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੁੱਖ-ਕਲੇਸ਼ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਰਾਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਮਾਣਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ: ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਇਆ। ਤਦ ਮਨੋਸ਼ਹ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।’ 2 ਇਤਿਹਾਸ 33:11-13. ਪਰ ਇਹ ਤੇਬਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਹੀ ਅਦਭੁੱਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸੀ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਆਚਰਣਾਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਲੰਬੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਠੋਕਰ ਖਾ ਕੇ ਡਿਗ ਪਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੁੜ ਕਦੇ ਉੱਠ ਨਾ ਸਕੇ।”
Prophets and Kings, 382.

ਮਨੋਸ਼ਹ ਨੇ ਉਸ “ਅਗਾਊ ਭੁਗਤਾਨ” ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੇ “ਸ਼ਾਪ” ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਖਰੀ “ਕ੍ਰੋਧ” ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ “ਪਹਿਲਾ ਕ੍ਰੋਧ” ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ 723 BC ਵਿੱਚ ਬੰਦੀਵਾਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਦੇ ਪਤਨ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਤਦ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਵੱਲੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬੰਦੀਵਾਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 606 BC ਵਿੱਚ ਹੋਈ। ਯਹੋਯਾਕੀਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਪਿੱਛੋਂ, ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਆਖਰੀ ਰਾਜਾ, ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਵੇਖਿਆ; ਫਿਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਫੇੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ।

ਸਮਿਥ ਨੇ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਮਾਨ ਲਈ ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਉੱਤੇ ਆਏ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪਾਠ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ। ਸਿਦਕਿਯਾਹ ਉੱਤੇ ਆਇਆ ਨਿਆਂ, ਜੋ “ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਰਾਜਕੁਮਾਰ” ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਮੁਕੁਟ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆ ਕੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਤੱਕ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਮਿਥ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਤਦ ਤੱਕ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦ ਤੱਕ ਦਾਊਦ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੁਬਾਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ,—ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ, ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸ ਹੈ, ਮਸੀਹਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ, ਅਤੇ ਆਯਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ ਦੀ ਪੁਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ।

ਮੈਂ ਰਾਤ ਦੀਆਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੇਖੇ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ, ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਲੋਕ, ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ; ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਦੀਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਟਲੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 7:13, 14.

ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦਾਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।

“ਸਾਡੇ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਵਜੋਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਆਉਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ 7:13 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮਲਾਕੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ—ਇਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਹੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹੋ ਗੱਲ ਮੱਤੀ 25 ਦੀ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਵਿਆਹ ਲਈ ਦੂਲੇ ਦੇ ਆਉਣ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।” The Great Controversy, 426.

ਸਮਿਥ ਨੇ “ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਤ” ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੱਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਬਾਈਬਲੀ ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਪਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਯਹੂਦਾ ਮਨਸੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੋ ਬੰਦੀਵਾਸ ਜ਼ਿਦਕੀਯਾਹ ਤੋਂ ਦੋ ਰਾਜਿਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਦਕੀਯਾਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਤ ਅੰਜਾਮ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਯਹੂਦਾ ਬਾਬਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਛੱਡਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੀ ਵਾਚਾਬੱਧ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਕਾਲ ਹੈ; ਉਹ ਕਾਲ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।” ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ‘ਤੇ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਕਾਲ” ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ ਅਤੇ ਆਇਤ ਤੇਰਾਂ ਦੇ “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਆਇਤ ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਸੀ।

ਬਾਬਿਲੋਨੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਇਤਿਹਾਸ ਸੀ, ਜੋ 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ 1844 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਅਵਧੀ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਲੈਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਹਨ। ਉਸ ਅਵਧੀ ਦਾ ਅੰਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸ਼ਾਮਾਂ ਅਤੇ ਸਵੇਰਾਂ ਦੇ “ਮਰਏਰ ਦਰਸ਼ਨ” ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਗਵਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਗਬਰੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਜੋ ਕੀਤਾ, ਉਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ-ਤਾਰੀਖ ਲਈ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਦੋਵਾਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪੁਰਤੀਆਂ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਸਗੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਸਮਿਥ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ, 1844 ਲਈ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਪਦ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਦ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਹੈ, “ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਦੀ ਬਲੀਦਾਨ-ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੋਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ?” ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਲੈਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਸੀ।

ਜੇ ਸਮਿਥ ਨੇ ਨਾ ਦੇਖਿਆ, ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉਹ ਬਚਿਆ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉੱਨੀਵੇਂ ਪਦ ਦਾ “ਕ੍ਰੋਧ” ਉਸੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ “ਆਖਰੀ ਅੰਤ” ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ “ਆਖਰੀ” ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ “ਪਹਿਲਾ” ਵੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਹਿਲਾ ਕ੍ਰੋਧ” ਕਦੋਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਅੰਧਕਾਰ ਯੁੱਗਾਂ ਦੌਰਾਨ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਤਦ ਤੱਕ ਫਲਦੀ-ਫੂਲਦੀ ਰਹੇਗੀ ਜਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰੋਧ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਦੇਵਤੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਚਰਜ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਜਦ ਤੱਕ ਕ੍ਰੋਧ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਦ ਤੱਕ ਉਹ ਸਫਲ ਰਹੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 11:36.

ਛੱਤੀਵੀਂ ਆਯਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਪੱਧਰ ‘ਤੇ ਉਹ ਆਯਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰੇਰੀਤ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪੱਤਰੀ ਵਿੱਚ ਭਾਵਾਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦਿਨ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ, ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ; ਜੇ ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਂਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:3, 4.

ਪੌਲੁਸ ਦਾ “ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ,” ਜੋ “ਨਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਵੀ ਹੈ, ਜੋ “ਹਰ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,” ਉਹੀ ਉਹ “ਰਾਜਾ” ਵੀ ਹੈ ਜੋ “ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਇਕ ਦੇਵਤੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਠਹਿਰਾਏਗਾ।” ਦੋਵੇਂ ਅੰਸ਼ ਰੋਮ ਦੇ ਪੋਪ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੋਪ ਤਦ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਰਹੇਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ “ਕ੍ਰੋਧ ਪੂਰਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।” ਛੱਤੀਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕ੍ਰੋਧ “ਨਿਰਧਾਰਿਤ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। “ਨਿਰਧਾਰਿਤ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ “ਘਾਇਲ ਕਰਨਾ” ਹੈ।

ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੇ 1798 ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ “ਘਾਤਕ ਘਾਵ” ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ “ਪਹਿਲਾ ਕ੍ਰੋਧ” ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ। “ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅੰਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਮੁੱਕ ਜਾਣਾ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਉੱਨੀਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ “ਉਸ ਕ੍ਰੋਧ” ਦਾ ਅੰਤ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਪਰ “ਪਹਿਲਾ” ਕ੍ਰੋਧ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ।

“ਆਖਰੀ ਕ੍ਰੋਧ” 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਅਸੂਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਰਾਜਾ ਮਨਸ਼ੇ ਨੂੰ 677 BC ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ। “ਪਹਿਲਾ” ਕ੍ਰੋਧ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਅਸੂਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ 723 BC ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਪੰਜ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲੁਕੇ ਹੋਏ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਾਂਗੇ।

“ਲਾਓਦੀਕੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਲਿਖ: ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਮੀਨ, ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਸਾਖੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਆਰੰਭ, ਆਖਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਨਾ ਠੰਢਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗਰਮ; ਕਾਸ਼ ਤੂੰ ਠੰਢਾ ਜਾਂ ਗਰਮ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਕੁੱਸਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਠੰਢਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਗਰਮ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਉਗਲ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਧਨਵਾਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਦੀ ਵਾਧੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਤੂੰ ਦੁਖੀ, ਦਰਿਦ੍ਰ, ਕੰਗਾਲ, ਅੰਨ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਨੰਗਾ ਹੈਂ।”

“ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਸਿਧਾਂਤਕ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਹਰੇਕ ਪੱਖੋਂ ਵਿਵਹਾਰਿਕ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਨੇਹੇ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈਂ, ਮੈਂ ਧਨਵਾਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮਾਲ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੂੰ ਦੁਖੀ, ਅਤੇ ਦਰਿਦ੍ਰ, ਅਤੇ ਕੰਗਾਲ, ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹਾ, ਅਤੇ ਨੰਗਾ ਹੈਂ।”

“ਮਨੁੱਖੀ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲਭੁਲਾਈ ਹੋਰ ਕਿਹੜੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਸਰਬਥ ਗਲਤ ਹਨ! ਸੱਚੇ ਗਵਾਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਭਦਾ ਹੈ, ਤਥਾਪਿ ਉਸ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹਨ। ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਇਆਜਨਕ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੋਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਤਦ ਸੱਚੇ ਗਵਾਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਹਾਲਤ—ਆਤਮਿਕ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ, ਕੰਗਾਲੀ ਅਤੇ ਦੈਨਤਾ—ਦੀ ਚੌਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਨਿੰਦਾ ਦੁਆਰਾ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਵਾਹੀ, ਜੋ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਹੈ, ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਲਣ ਵਾਲਾ ਸੱਚਾ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਸਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”

Testimonies, volume 3, 252.